

рихъ ѝ рода, извадихъ ѝ всички книжа. И тя, сиротинята, била вдовица като мене. Па си дойдохъ, вѣнчахме се и туй-то. Сполай ще река още веднажъ на онзи дъждъ. Хубавъ дъждъ, лѣтенъ дъждъ. Имали късметъ децата ми да видятъ майка, пъкъ и азъ да се прибера като хората. Дай ми единъ конякъ!

Филипъ се засмѣ.

— Ти по-напредъ ромъ пиеше, сега конякъ.

— По-тънка ичкия, Филипе. Да не ми се замъгля много главата. Че и мене сега ме чака жива душа въ кѣщи.

Колю се усмихна и оправи съ ржка дългитѣ си мустаци. Той не се бави много и повече отъ една чашка не пи. Качи се на колата си и, когато седна и взе юздитѣ, очитѣ му срещнаха очитѣ на Филипа и пакъ се засмѣ. Следъ туй завъртѣ камшика и силнитѣ му коне грабнаха каруцата.